

Ema a jednorožec

Kouzelný roh

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

bambórk

bamb**oo**k

Ema a jednorožec

Kouzelný roh

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

První kapitola

Ema se s výkřikem probudila a posadila se na posteli. Za oknem byla ještě černočerná tma.

„Emičko, co se děje?“ zeptala se maminka, která vběhla do pokoje a rozsvítila lampičku na nočním stolku. Sedla si k dcerce na postel a čekala, co jí Ema odpoví.

„Mami, umí jednorožci mluvit?“

„Kdyby existovali, tak by asi nemluvili,“ usmála se maminka.

„Já myslím, že existují,“ namítla Ema a přitáhla si peřinu těsněji k tělu.

„Ty jsi brepta.“ Maminka mimoděk sáhla Emě na čelo, aby zjistila, jestli nemá horečku. Spokojeně ruku stáhla, neboť nic takového nehrozilo. „Něco se ti zdálo.“

„Aha,“ řekla Ema a pomalu si lehla. „Tak já zkusím rychle usnout, aby se ten jednorožec vrátil.“

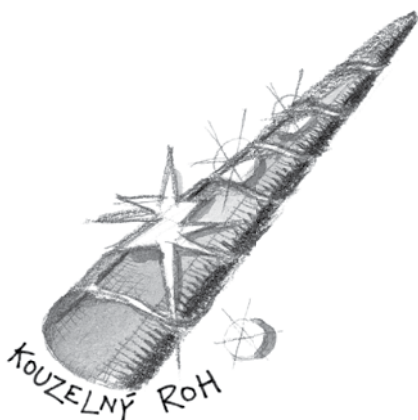
„Dobře.“ Maminka urovnala dcerce příkrývku a pohládila ji po tváři. Pak zhasla lampičku a potichu vyšla z pokoje.

Ale malá Ema už usnout nemohla. Pořád myslela na krásného jednorožce, kterého viděla ve snu, a který k ní promlouval lidskou řečí.

Jednorožec byl celý bílý a vypadal jako krásný kůň. Hustá, vlnitá hříva mu místy sahala až na zem. Už jen spatřit ho bylo magické. Zvlášť ten jeho roh. Šroubovitý a celý třpytivý, jako by byl ze stříbra a osázený diamanty. Oči z toho přecházely.

Ema na něj nemohla zapomenout ani ráno u snídani.

„Připadalo mi, jako by potřeboval zachránit, měl hrozně smutné oči,“ sdělila nahlas mamince, která jí právě nalévala kakao.

„Kdo potřeboval zachránit?“ zeptal se táta, který o noční příhodě nevěděl a teď se chystal do práce.

„Emě se v noci zdálo o jednorožci,“ poučila ho maminka.

„A chtěl zachránit,“ připomněla nahlas Ema.

„Aha,“ usmál se tatínek. „No, možná k tobě dneska v noci přijde zas a řekne ti, co ho trápí.“

„To by bylo bezva,“ uculila se Ema a vzala si tablet, který ležel na polici za židlí, aby si zahrála diamanty.

„Emo, okamžitě to polož!“ rozčílila se maminka.

„Jenom chvilku, mami,“ škemrala Ema a tablet nepustila.

„Koukej se nasnídat a nezlob. Já nevím, že bez toho chvíli nevydržíš!“

„Všichni to hrajou,“ bránila se Ema.

„Ale určitě ne při snídani,“ zůstala maminka neoblomná. A když viděla, že Ema tablet neodkládá, natáhla se přes stůl a vzala ho dceři z rukou.

„Až po škole, holčičko,“ dodala a uklidila tablet ho horní police. „Teď dojez a jdi se připravit, za patnáct minut odjíždíme.“

Maminka vozila každé ráno Emu do školy a každé ráno obě opouštěly domov v hrozném chvatu, i když to vždy vypadalo, že je na všechno času dost. Ani tohle ráno nebylo výjimečné a maminka si zhluboka oddechla, když už konečně obě seděly v autě.

„Připoutej se, ať můžeme jet,“ napomenula Emu, která teď pro změnu hrála nějakou hru na mobilu.

„Mami, jenom chvilku.“

„Jsi jako blázen,“ odpověděla mamka, která tuhle posedlost nikdy nechápala a dodnes litovala, že Emě mobil v první třídě dovolila. „Řeklo se, že to bude jen na volání.“

„Ale mami,“ zakroutila Ema očima. Tyhle řeči jí vadily, ale mamka si je nikdy neodpustila. Už abych byla ve škole, pomyslela si Ema a s dalším otráveným protočením panenek schovala mobil do kapsy.